

ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ

Περисπούδαστον ἄρθρον περὶ Ἑλλάδος ἔγραψε ὁ διακεκριμένος ἐν Ἀθῆναις τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν καθηγητῆς τῆς Ἑλληνικῆς Φιλολογίας Μέριλλ Γαίτς, δημοσιευθὲν ἐν τῷ ἐβδομαδιαίῳ περιοδικῷ τοῦ Χάρπερ ἐξ οὗ ἀποσπῶμεν χάριν τῶν ἀναγνώστων ἡμῶν περικοπὰς τινάς.

«Αἱ Ἀθῆναι τῶν κλασικῶν χρόνων, ἐν οἷς συνεκentroῦτο ἡ δόξα τῆς Ἑλλάδος, ἔσχε ἐκ τοῦ στόματος καὶ τῶν γραφίδων πάντων, τὸ βραβεῖον τοῦ ἐπαίνου. Αἱ Ἀθῆναι τῆς σήμερον εἶναι ἀντικείμενον ἐνδιαφέροντος οὐχὶ ἀπλῶς ὡς ὁ κληρονόμος τῆς φήμης, ἀλλὰ δι' ὅ,τι δύναται νὰ γίνῃ εἰς τὸ προσεχὲς μέλλον. Οὐ μόνον ὁ ἀρχαιολόγος καὶ ὁ ὁπαδὸς τῶν κλασικῶν μελετῶν, ἀλλὰ καὶ ὁ τεχνίτης, καὶ ὁ πολιτειολόγος, ὁ τέρψιν ζητῶν περιηγητῆς, καὶ ὁ παρατηρητῆς τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἐθίμων, ἀφρόνως θέλει ἀμφιβῆ ἔάν ἐπιχειρήσῃ τὸν ἀπὸ Νεαπόλεως εἰς Ἀθήνας πλοῦν».

Τρεῖς πόλεις ὁ κόσμος τιμᾷ ὡς τὰς πηγὰς τῆς Ἔρησκείας, τοῦ νόμου καὶ τῆς καλαισθησίας, αἵτινες κατέστησαν ἡμᾶς ὅ,τι νῦν ἐσμέν. Τὰ Ἱεροσόλυμα, τὴν μητέρα τῆς χριστιανισμοῦ, τὴν Ῥώμην, τὴν αὐστηρὰν κυρίαρχον ἥτις ἐδίδαξε τὸν κόσμον τὴν πολιτικὴν καὶ τὸν πρὸς τὸν νόμον σεβασμὸν καὶ τὰς Ἀθήνας, ἐν τῇ καθαρᾷ ἀτμοσφαιρᾷ τῆς ὁποίας ἡ ἀγάπη τῆς γνώσεως καὶ τοῦ καλοῦ ἔδωκαν πρῶτα τὴν ἐντελῆ μορφήν εἰς τὴν τέχνην, τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν φιλολογοίαν. Ἡ Ῥώμη διὰ τῆς ἀπληστοῦ αὐτῆς δίψης πρὸς κατακτήσεις, ἔσυρεν ἐντὸς τῆς μεταγενεστέρως αὐτῆς ἱστορίας τὴν τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας, ὡς ἐμιμήθη καὶ ἐδανείσθη ἐκ τῆς φιλολογοίαν, τῆς τέχνης καὶ τῆς φιλοσοφίας τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐκ δὲ τοῦ χριστιανικοῦ ζήλου τὸν ὁποῖον ἡ Ῥώμη ἐπορίσθη οὕτω ἐκ τῆς Ἱερουσαλήμ, ἐργαζομένη ἐπὶ τοῦ ἔρωτος πρὸς ἐντελεῖς μορφὰς τοῦ καλοῦ τὰς ὁποίας αἱ Ἀθῆναι ἐδίδαξαν αὐτῇ, προήλθεν ἡ μεγίστη δόξα τῆς Ῥώμης—ἡ τέχνη ἐκείνη τοῦ ἰδανικοῦ εἰς τὴν ζωγραφικὴν ἥτις κατέστησεν αὐτὴν πόλιν κυρίαν καὶ διδάσκαλον τοῦ κόσμου.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον διὰ τὴν ἐπιρροὴν ἣν ἐξήσκησεν ἡ Ἑλλὰς ἐπὶ τῶν ἀξέστων Ῥωμαίων κατακτητῶν ὅτι ὀφείλει ὁ κόσμος χάριτας εἰς τὰς Ἀθήνας. Πάντα τὰ ἔθνη τῆς Εὐρώπης κατὰ τὰς πρωτίστας αὐτῶν ἐποχὰς ἐπορεύθησαν κατευθεῖαν πρὸς αὐτὴν πρὸς διδασκαλίαν. Ἡ Ἑλληνικὴ φιλολογοίαν ἐπηρέασε τὴν ἀνάπτυξιν πάσης τῆς φιλολογοίαν τὴν ὁποίαν ὁ λόγιος θεωρεῖ ἀξίαν τῆς μελέτης αὐτοῦ. Οἱ Ἑλληνικοὶ νόμοι ἐχρησίμευσαν ὡς ὑποδείγματα ἢ ὡς ὁδηγοὶ εἰς πάντα πολιτικὸν καὶ πάντα σπουδαστὴν πολιτικῶν ἐπιστημῶν. Κεντρικὴ ἰδέα τῶν συνταγματικῶν κυβερνήσεων νῦν ἐν τῷ κόσμῳ ἐπικρατοῦσάν, εἶναι ἡ γενικὴ ἐκλογή ὀνομαστικὰ σώματα τὸ

μὲν δημοτικὸν τὸ δὲ συντηρητικὸν καὶ αὐτονομία τοπικὴ ἐν ταῖς τοπικαῖς ὑποθέσεσιν. Ταῦτα πάντα εἰσὶν ἀρχαὶ Ἑλληνικαὶ ληφθεῖσαι ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας. Ἐτι δὲ καὶ σήμερον δὲν ἐπαύσαμεν μανθάνοντες ἐκ τῆς ἱστορίας τῶν Ἀθηνῶν. Οἱ ὄροι τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, οἱ σκοποὶ καὶ αἱ ἐξέεις τοῦ λογισμοῦ τοῦ πολίτου τῶν Ἀθηνῶν ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς δόξης αὐτῶν, ἦσαν πολλαχῶς ὡς τὰ τῆς σημερινῆς Ἀμερικῆς. Ὁ διάσημος Webster, ἀναγινώσκων ποτὲ τὸν ἐπιτάφιον λόγον τοῦ Περικλέους ἐπὶ τῶν στρατιωτῶν τῶν πεσόντων ἐν τῷ πολέμῳ κατὰ τῆς Σπάρτης, ἀνεβόησε κλείσας τὸ βιβλίον. «Εἰσὶν αὐταὶ αἱ Ἀθῆναι καὶ Ἀθηναῖος ὁ ῥήτωρ; ἢ εἶναι Ἀμερικανὸς λαλῶν εἰς πολίτας τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν;» Αἱ Ἀθῆναι εἶδον τὴν ἀνύψωσιν τῶν διμαγωγῶν ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς παρακμῆς αὐτῶν ἔτι δὲ καὶ τὸ γνωστὸν ἀξίωμα τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιρροὴ κατήσχυε τὰ πολιτικὰ τῆς Ἀμερικῆς κατὰ τὴν τελευταίαν πεντηκονταετίαν «Τοῖς νικηταῖς τὰ λάφυρα», εἶναι μετὰφρασις ἐκ τῶν σελίδων τοῦ Ἐσνοφῶντος.

Ἐν ταῖς φυσικαῖς ἐπιστήμαις, οἱ Ἕλληνες ἐποίησαντο τὸσαύτας προόδους ὥστε ἡ ἐπιστήμη ἐν τῇ μεγίστῃ ἀναπτύξει αὐτῆς ἐφάνη ἀκολουθοῦσα τὰς εἰκασίας τῶν Ἑλλήνων. Ὁ φιλόλαος ὑπεστήριξεν 20 αἰῶνας πρὸ τοῦ Γαλιλαίου, ὅτι ὁ ἥλιος ἦτο σφαῖρα ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ συστήματος, ὅτι δὲ ἡ γῆ καὶ οἱ λοιποὶ πλανῆται ἔσρεφον περὶ αὐτὸν, τῆς περιεστροφῆς τῆς γῆς περὶ τὸν ἴδιον ἀξονα παραγούσης τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα καὶ τὴν φαινόμενην κίνησιν τῶν ἀστέρων. Τὸ ἔργον τοῦ Κυβιέρου περὶ ζωολογίας ἐν μέρει προλαμβάνεται ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν ζῶων τοῦ Ἀριστοτέλους. Ἡ Γεωλογία ἐπροφητεύθη ὅταν ὁ Ξενοφάνης εἰκασε ἐξ ὀρυκτῶν ἀποσβεσθεῖσας φυλάς ζῶων καὶ μεγάλας μεταβολὰς εἰς τὸν φλοιὸν τῆς γῆς. Πάντες δὲ γινώσκουσι πόσον ἡ πρόοδος ἐν τῇ Χημείᾳ καὶ τῇ Φυσικῇ ἀκολούθησε τὴν ἀνάπτυξιν τῆς εὐτυχοῦς θεωρίας περὶ ἀτόμων τοῦ Δημοκρίτου. (ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΚΛΑΠΕΝΤΕΣ ΚΑΡΠΟΙ

Χριστιανὸς τις ἔμπορος ἀπεσύρθη τοῦ ἐνεργοῦ βίου καὶ κατόκησεν εἰς εὐάρεστον κατοικίαν ἐπὶ τῶν ὄχθων ποταμοῦ τινος τῆς Ἀγγλίας, ἐνῶ οἱ κῆποι καὶ αἱ θέρμαι αὐτοῦ ἠρθόνουν ἐξαίρετων καὶ πολυτίμων καρπῶν, κλέπται τινες εἰσελθόντες ἀφῆρσαν μέγα μέρος ἐξ αὐτῶν. Τὴν ἀκόλουθον πρωτὴν ὁ ἰδιοκτήτης ἐκήρυξεν ἀνὰ τὴν κώμην ὅτι ὁ κῆπος αὐτοῦ ἐλαφουργαγῆθη σημαντικὴ δὲ ποσότης καρπῶν ἀφῆρη, ἐπειδὴ δὲ ἦτο δυνατόν ὅτι ἔνδεια θὰ ἠνάγκασε εἰς τὴν πρᾶξιν ταύτην, εἰδοποίησεν ὅτι ἔάν οὕτως εἶχε τὸ πρᾶγμα, ὁ δὲ περκαβάτης ἐδήλου τὴν περίστασιν, οὐ μόνον θὰ ἐτύγγανε συγγνώμης, ἀλλὰ καὶ ἀνάγκαι αὐτοῦ θὰ ἀνεκουφίζοντο. Τὸ ἀποτέλεσμα